

să luptăm cu turcii, iar boierii « nu ni se împotrivesc cu dinadinsul ». Ei pot să ne fie aliați<sup>1</sup>.

Așadar, după ce la Padeș (23 ianuarie) fusese înălțat steagul de luptă împotriva feudalității, boierimea fiind denunțată ca exploatoare singeroasă a poporului (« ... Pre bălaurii care ne înghit de viu... pînă cînd să-i suferim a ne suga sîngele din noi? Pînă cînd să le fim robi? »), la Oteteliș (3 martie), comandantul de panduri aducea la cunoștință oștirii țărănești că « nu privește această mișcare la stingerea boierilor ».

Tot așa, este bătătoare la ochi contrazicerea dintre vestitele scrisori către boieri ale lui Tudor, datînd din perioada ofensivei răsculaților în Oltenia, și documentul intitulat « Cererile norodului rumînesc », elaborat de Tudor cam în aceeași vreme (prima jumătate a lunii februarie, 1821).

Boierilor divaniți, Vladimirescu le scrie, justificînd răscoala: « Eu de capul meu nicidecum n-am plecat, fără cît tot norodul cel amărit și dosădit al acestei ticăloase țări, atît cei de loc, cît și cei străini, văzînd că stăpînirea subț care sînt încredințați... i-a adus în cea mai desăvîrșită prăpădenie, și nemaiputînd suferi arzimea focului care le-a pus preste capete, cu toții într-un gînd s-au unit și au hotărît ca să se scoale ». Vrea divanul să potolească răzvrătirea? Dar « tiraniile cele cumplite [pe] care [țărani] le pătînesc de la dregători... i-au adus la o deznădăjduire, încît sînt bucuroși mai bine să piară cu toții, decît să mai fie vii »<sup>2</sup>.

Pe ispravnicul de Mehedinți, Constantin Ralet, Tudor îl avertizează să nu se împotrivescă « adunării norodului »: « Au pre semne nu vă ajunge că i-ați prădat și i-ați despuat, pînă cînd au rămas ticăloșii țărani mai goli decît morții cei din mormînturi? Și acum se vede că aveți poftă ca să-i și omoriți! ». « ... Păzește-te bine, să nu dai norodului vreo pricină, cu vreo împotrivire de arme, că atunci bine să știi, că nici în găurile șerpilor nu veți scăpa; pentru că norodul cel ars și fript de către dumneavoastră este amărit și înfocat asupra-vă... »<sup>3</sup>.

În scrisoarea către vornicul Nicolae Văcărescu, Tudor acuză « tagma jefuitorilor », pentru că « a ridicat arme de moarte asupra patriei și a ticălosului norod », « cu al cărui sînge s-a hrănit și s-a poleit tot neamul boieresc... »<sup>4</sup>.

Față de radicalismul înclăștării de clasă, mărturist în vehemența și patosul demascator al acestor scrisori, care să fie explicația lipsei prevederilor revoluționare într-un document ca « cererile norodului », redactat de Tudor tocmai în vremea cînd valul revoluționar creștea în țară și armata de răsculați devenea, de la o zi la alta, mai puternică? În actul acesta se preconizează măsuri menite doar să stăvilească abuzurile. Sînt revendicări a căror aplicare ar fi atenuat greutatea jugului boieresc și turco-fanariot, dar care nu duceau la lepădarea lui, nu surpau temeliiile orînduirii existente; revendicări ce par menite să împace clasele și pe care Tudor le înaintează vornicului C. Samurcaș, spre a cădea de acord asupra lor, împreună cu divanul<sup>5</sup>. Să fie oare vorba de o « defectiune » a șefului răscoalei, cum interpreta profesorul Oțetea, în studiul din 1945 (p. 275, 301), ori trebuie să aprobăm spusele lui N. Adăniloie, care

<sup>1</sup> C. D. Aricescu, *Acte justificative la istoria revoluției romîne de la 1821*, p. 91.

<sup>2</sup> *Doc. răsco. 1821*, vol. I, p. 229.

<sup>3</sup> *Ibidem*, p. 211, 212.

<sup>4</sup> *Ibidem*, p. 258.

<sup>5</sup> *Ibidem*, p. 268, 272.